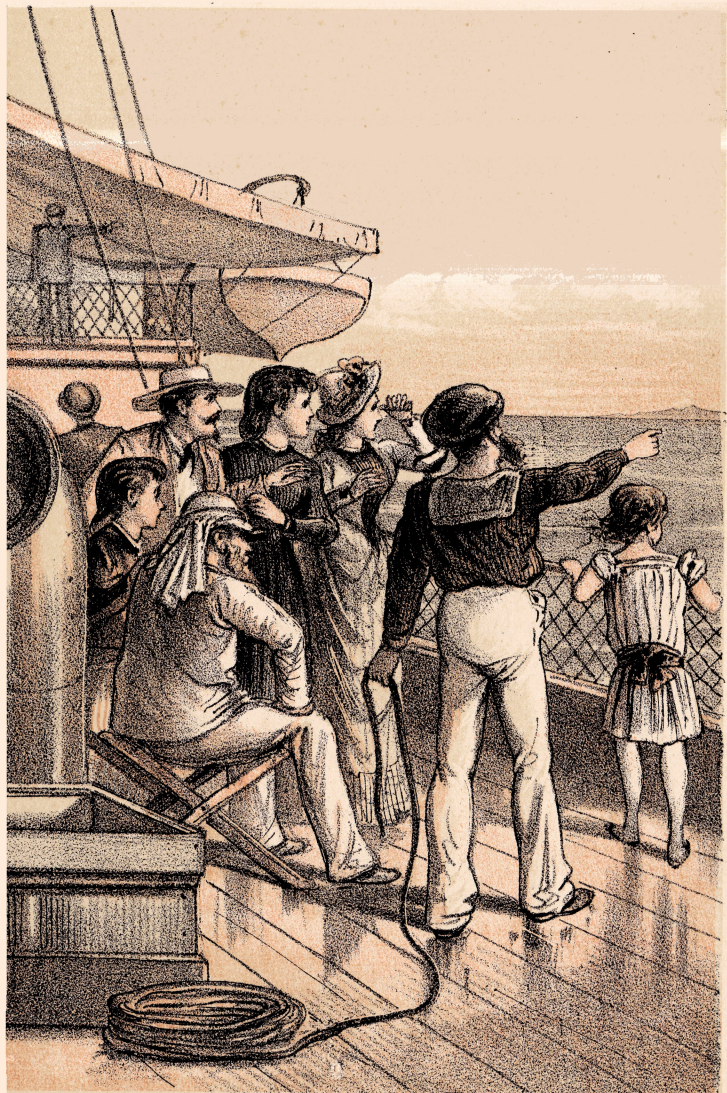


DE
STORMACHTIGE NACHT
EEN VERHAAL
DOOR
Eduard



HARDERWIJK. A. BERENDS.



DE STORMACHTIGE NACHT

OF

DE GEREDDE ZOON.

Een Kerstverhaal voor onze kinderen

DOOR

EDUARD.

HARDEWIJK,
A. BERENDS.

I. AAN HET STRAND.



nuitsprekelijk schoon is de schepping. De gansche natuur getuigt overal van de groote wijsheid, macht en liefde van den Formeerder aller dingen, die door het Woord Zijner almacht alles in het aanzijn riep.

Schoon zijn de geurige bloemen, die prijken met duizenden kleuren; de kristalheldere beekjes, die door vruchtbare landouwen vlieten en de struiken, die met den rijksten bladerdos zijn getooid. Schoon is het helder blauwe hemelgewelf met zijn heerlijk schitterende sterren, die zwijgend op ons nederzien. Schoon is ook de zee.

Verplaatsen wij ons aan het strand. Daar voor ons ligt de zee en achter ons verheffen zich de duinen, wier bemoste toppen donker afsteken tegen het heldere azuur des hemels. Het is tegen den middag. Een koel windje blaast over de heuvelenrij en roept kleine rimpels op de blinkende wateroppervlakte te voorschijn. Zacht kabbelen de golfjes daarhenen. Het is een heerlijk schouwspel, als zij met elkander stoeien, dartelen en buitelen en met liefelijk geklots tegen den oever uiteenspatten. Het oor wordt niet moede er naar te luisteren. Zoo denkt ook de knaap, die daar ginds op het zachte duinmos zit. Zijn donker blauwe oogen schitteren van ongewonen gloed nu hij zijne blikken om zich heen werpt.

Alles spreekt hem van de nabijheid des Heeren. Tusschen het mos en andere kleine plantjes bloeit de duinroos en honderden knopjes stonden op het punt open te breken, gekoesterd als zij werden door den warmen gloed der zon, die de toppen der duinen met louter goud overtoog. Geen wonder, dat de knaap een oogenblik alles om zich heen vergat en alleen oog scheen te hebben voor het heerlijke tooneel dat hem omgaf. In de verte rustte zijn oog op een visscherspink, die zachtjes voorwaarts dreef, zoodat het zeil steeds kleiner werd en ten laatste niet meer dan een stip aan den horizon geleek. Langzaam rolden de blauwe golfjes

aan zijn voeten. Haar zacht geklots herinnerde het luisterend oor onwillekeurig aan het woord, zoo vol troost: De Heer zal onze zonden in de diepten der zee werpen. De zee was kalm en stil als een slapend kind. Strakt zou zij wellicht het beeld van strijd en beroering zijn.

Ook onze knaap wist dat. Gisteren stond hij op dezelfde plek. De lucht was geheel bewolkt. Gierend brak de wind los en stuwde de wateren op tot ontzaglijke golven, die woedend door elkan- der wentelden en met vreeselijk geweld nederstortten, terwijl zij hun schuim ten hemel wierpen. Toen had hij aan de schepelin- gen gedacht, die vol moed waren uitgezeild om voor vrouw en kinderen het dagelijksch brood te verdienen. Zouden zij terug- keeren? Thans dacht hij aan zijn vader, die ook het graf in de golven had gevonden. Zijn lijk rustte in de zee, ver van zijn va- derland. Gelukkig dat onze knaap wist, dat er niets geschiedt zonder den wil des Heeren en dat wij ook in het grootste ge- vaar gerust kunnen zijn, zoo wij Jezus slechts tot ons deel en tot onzen Leidsman hebben. Aan de leiding des Heeren toch had ook hij behoefte, want morgen zou hij voor het eerst op zee gaan en — zijne moeder verlaten. Die laatste gedachte temperde eenigs- zins de vreugde, die bij het heerlijk vooruitzicht morgen zeewaarts te gaan, zijn harte vervulde. En geen wonder ook. Hij had zijne moeder hartelijk lief en gevoelde, dat hij alles aan haar was ver- plicht. Langzaam wandelde de knaap langs het stille en eenzame strand, nu en dan eene schelp oprapende, die door de golven daar was neergeworpen.

„Voor moeder,” fluisterde hij en sloeg daarbij zijn oog op de kleine visscherswoning, die daar in de verre verte tusschen de duinen als verscholen lag. Vriendelijk bescheen de ondergaande zon die woning, als wilde zij hem lokken huiswaarts te keeren. Hendrik, zoo heette de knaap, begreep dit ook, want, nadat hij nog een langen blik op de schoone zee geslagen had, beklom hij de duinen en sloeg den weg in naar huis. Hij dacht aan zijne moeder en — aan zijn vertrek.

II. DE WOORDEN EENER MOEDER.



ij hebben reeds opgemerkt, dat Hendriks moeder weduwe was en zeker hebben mijn jeugdige lezers medelijden gevoeld met den knaap, die reeds zoo vroeg zijn vader verloren had. Eenige weken geleden had Karelsen den dood in de golven gevonden en was hij heengegaan naar het land der ruste — zonder dat zijn vrouw en kind hem hier op aarde mochten wederzien. Gelukkig echter, dat de zijnen door hunne tranen heen konden glimlachen en met blijmoedige zekerheid betuigen: Hij is thans aangeland in de veilige haven, waar geen stormen meer woeden. En al zal hij tot ons niet wederkeeren, eens hopen wij hem weder te ontmoeten.

Karelsen was een godvreezend man, die den Heer en Zijn Woord liefhad en God in alle eenvoudigheid diende. Zijn kind had hij hartelijk lief. Hij meende het wel met Hendrik en wende alles aan wat strekken kon tot diens eeuwig heil. Die liefde wekte in het hart van den knaap innige wederliefde; steeds was hij bedroefd, wanneer zijn vader hem ging verlaten. Hoe was alles veranderd! De vader, die zooveel en zoo gaarne met zijn kind sprak over den Heiland, die ook voor kinderen geboren werd, die ook in het hart der kleinen wil wonen en werken met Zijn Geest — hij was heen gegaan en had zijn vrouw en kind achtergelaten.

En nu — ook Hendrik zou thans zoewaarts gaan. Het was de laatste nacht, die hij voor langen tijd in de geliefde woning zou doorbrengen. Treden wij thans de hut binnen, om getuige te zijn van het gesprek tusschen moeder en zoon. We werpen eerst een blik om ons heen. Ge ontdekt hier niets, dat naar weelde zweemt. 't Ziet er zeer eenvoudig uit in de kleine woning en toch is er iets, dat deze hut tot een waar paleis maakt: de vreeze des Heeren. Waar de Heere Jezus met Zijne genade en Zijn vrede woont, daar wordt de nederigste woning een sierlijk huis, want daar heeft men alleen oog voor de weldaden en zegeningen, die men geniet; daar neemt men alles aan als een genadegift van Hem, die de Gever is van alle goed. Ook de weduwe en haar zoon erkenden, dat zij alles uit de hand des Heeren moes-

ten ontvangen en dat het betamelijk was, dat zij Hem steeds den dank brachten, die altijd zoo mild voor hen zorgde.

Vrouw Karelsenzit voor den haard en aan hare zijde staat haarzoon.

't Is stil in de kleine woning. Eindelijk verbreekt de moeder het zwijgen. „Lieve jongen,” spreekt ze, „waar denkt ge aan, waarom zijt ge zoo stil?” Ze weet wel wat het antwoord zal zijn, want de gedachte aan het naderend afscheid stemt ook haar hart treurig en dat is het, wat ook hem droevig maakt.

„Lieve moeder,” antwoordde de knaap, en er blonk een traan in zijn oog, „het valt mij zoo hard van u te scheiden en u alléén achter te laten.”

„Wees niet bezorgd, mijn kind. Wij hopen elkander spoedig weder te zien. Ga met God en de Heere zal uwe moeder niet verlaten. Hij kent al onze nooden en behoeften en zoo wij Hem tot ons deel hebben, kunnen wij ons in elken nood gerust aan Hem toevertrouwen, daar hij nimmer beschaamd laat worden, degenen, die al hun hulp en heil alléén van Hem verwachten. Hij geleide ook u, wanneer ge op zee rondzwakt. Als Hij onzen Leidsman is, zullen wij veilig zijn, ook op de groote wateren. Wat ik u bidden mag, vergeet het niet, dat wij zonder Hem niets vermogen. Zoo wij in eigen kracht willen werken en strijden zullen wij spoedig ondervinden, dat wij niets vermogen. Van den Heere alleen moet onze verwachting zijn. Zult gij dat niet vergeten, mijn kind?”

„Neen, moeder,” antwoordde Hendrik.

„De Heer geve op dat besluit Zijnen zegen,” sprak de moeder. „En bovenal, vergeet het gebed niet; vergeet het nooit. 's Morgens en 's avonds, ja telkens moet ge Gods zegen afsmeeken en wanneer ge zulks doet, onverschillig waar, denk dan, dat uwe moeder met u de knieën buigt, dat zij met en voor u den Heere zal bidden, dat Hij u Zijn Geest en Zijne genade moge schenken.”

De moeder zweeg een oogenblik, toen vervolgde zij, een boek in de hand nemende, „zie hier, Hendrik, een geschenk van uwe moeder. Dat boek is mijn grootsten schat. Ge weet, wat al herinneringen aan dezen bijbel verbonden zijn. Uw vader nam hem mee, wanneer hij ter zee ging. Ook daar strekte dat woord hem ten gids en als hij terugkeerde en u op zijne knieën nam, verhaalde hij u een der schoone geschiedenissen, waar dit boek vol van is.

Lees gedurig in dezen bijbel en vergeet ook daarbij het bidden niet, want alleen wanneer wij het woord des Heeren biddend onderzoeken, zal het gelezene voor ons vruchten afwerpen; alleen dan, waanneer de Heer door Zijnen geest ons het verstand verlicht en het Woord aan ons hart heiligt, wordt het voor ons eene kracht ter zaligheid. Bid daarom veel, dat de Heer u Zijn Geest moge schenken, dat hij met dien Geest in uw hart moge werken, opdat gij als een arm zondaar de toevlucht tot den Heiland moogt leeren nemen, om van Hem vrede en verlossing van zonden te ontvangen.

En nu, mijn kind, vergeet de woorden uwer moeder niet. Wees gehoorzaam en volbreng alles, wat men van u vraagt, maar — doe nooit iets, wat de Heer verbiedt en laat nimmer iets na, wat Hij hebben wil, dat gij zult doen. Beloofst ge mij dat?"

"Ja, lieve moeder," antwoordde Hendrik zichtbaar ontroerd. Voordat moeder en kind zich ter ruste begaven, "vouwden zij hunne handen en de eerste zond een eenvoudig maar roerend gebed op tot den Heer, waarin zij Hem smeekte, dat Hij met haar zoon wilde trekken, hem aan Zijne leiding en hoede gerust toevertrouwend, daar zij wist, dat Hij ook voor haar zoon zou zorgen, al bevond deze zich straks ver van de geliefde ouderlijke woning, ver ook van zijne dierbare moeder.

III. HET AFSCHIED.



e tijd van scheiden was gekomen. Het was een heerlijk schoone dag. Reeds vroeg in den morgen stond het strand vol menschen, waaronder zich ook vrouw Karelsen bevond. Het schip, waarmede haar zoon zou uitzeilen, lag gereed om te vertrekken. Zij wilde haar lieveling uitgeleide doen. De gansche menigte, die hier op het strand zich had verzameld, kwam met eenzelfde doel. De een nam afscheid van zijn kind, de ander van een broeder of zuster, terwijl een derde een laatst vaarwel wilde toeroepen aan een scheidenden vriend, dien hij op aarde

wellicht nimmer zou weder zien. Alles is tot het vertrek gereed. Nog eenmaal omhelsden moeder en kind elkander, nog eenmaal sprak de moeder: „Ga met God, mijn zoon,” toen spoedde hij zich voort naar het schip, dat hem weldra overbrengen zou naar het doel zijner reize: het verre Indië. Daar wordt het anker geliecht, de zeilen worden geheschen en de schepelingen wuiven de menigte op het strand een laatst vaarwel toe. Het prachtige vaartuig glijdt statig over de golven. Nog een groet... nog een... en de menigte verdwijnt uit het gezicht.

Hendrik wierp nog een langen blik naar het strand. Hoe liefelijk beschenen de zonnestralen de lichtgele duinenrij, terwijl nu en dan een enkele torenspits, die boven het dichte groen uitstak, zich even kijken liet. Daar op een hoogen top van het duin staat eene gedaante. Zou het zijne moeder zijn? Een weemoedig gevoel maakt zich van hem meester. Hij zwaait met zijn hoed nogmaals vaarwel, en niet lang daarna smelt de Vaderlandsche kust met het groen der zee ineen. Hendrik begeeft zich aan het werk, waartoe hij geroepen word. Het was goed, dat zijne gedachten op deze wijze werden afgeleid. Spoedig word zijn aandacht geheel ingenomen door de tooneelen, welke hij hier aanschouwt.

't Werd avond. In gedachten verzonken staat Hendrik op het dek. Daar neigt de zon ten Westen, langzaam en vol majesteit nadert zij het waterveld, terwijl zij er eindelijk in wegzinkt en het water met een purpergloed overtrekt. De schemering maakt plaats voor duisternis. En terwijl men de lantaarns aansteekt, komen de sterren te voorschijn en flonkeren met hellenglans.

Hendrik ging naar beneden, maar voor hij zijn slaappleats opzocht, knielde hij neder en stortte zijn hart uit in een ootmoedig gebed, waarin hij niet vergat een zegen voor zijne lieve moeder af te vragen. In de kleine woning, die daar als verscholen in de duinen lag, vereenigde zijne moeder op dat oogenblik hare smeeking met de zijne. Gods oog zag die beiden, maar er was nog iemand, die Hendrik had gadegeslagen. Een der matrozen had hem ongemerkt beluisterd, terwijl hij bad. Een flauwe glimlach kwam op zijne lippen. Dreef hij in zijn hart den spot met den bidder of getuigde die glimlach wellicht van zijne vreugde?

IV. EEN GESPREK.



enige weken later bevond het schip zich in de nabijheid van het eiland Java. Het was vijf uur in den namiddag.

De hevige hitte was overgegaan in eene zachte koelte. Hendrik had een oogenblik een eenzaam plekje opgezocht, om zich hier eenigen tijd bezig te houden met het lezen van een gedeelte uit den bijbel, daar de overige manschap het weinige werk wel kon verrichten. Dit deed hij dagelijks. Het geschenk zijner moeder kreeg elken dag meer waarde voor hem. Wel had hij reeds menig hard woord moeten hooren en schold men hem dikwijls voor een dweeper, maar toch had hij vol gehouden met de lezing van Gods Woord en in het gebed zijne sterkte gezocht.

Niet ver van hem af stond dezelfde matroos, die de eerste maal getuige was geweest van Hendriks gebed. Meer dan eens had deze nu reeds met hem gesproken. Langzamerhand was er tusschen hen een band van vriendschap ontstaan, vooral toen het bleek, dat de vaders der beide knapen voorheen goede kennissen waren geweest en elkander meer dan eens hadden bezocht. Zoo had Hendrik uit Willems mond vernomen, dat hij voor ongeveer twee jaren zijne moeder had verlaten, zonder afscheid van haar te nemen. Zijne moeder wilde niet, dat hij naar zee zou gaan. Hij volgde zijn eigen zin en vertrok heimelijk. De lessen en vermaningen, die zijne moeder hem zoo dikwijls had gegeven, sloeg hij in den wind. Zoo moest hij in menige verzoeking vallen. Door de werking van den Heiligen Geest kwam er echter een omkeering ten goede in zijn hart. Hij leerde zijne zonden bij het licht des H. Geestes zien en nam de toevlucht tot den troon der genade.

Thans sloeg hij den blik over den wijden Oceaan. Blijkbaar verkeerde hij in gedachten. Zweefde het beeld zijner moeder hem voor den geest, dacht hij aan huis? Hij keerde zich om en plaatste zich aan Hendriks zijde. Deze las: „Ik zeg ulieden, dat er alzoo blijdschap zal zijn in den hemel over éénen zondaar, die zich bekeert,” en vervolgde toen: „Of wat vrouw, hebbende tien

penningen, indien zij eenen penning verliest, ontsteekt niet eene kaars en keert het huis met bezemen, en zoekt naarstiglijk, tot dat zij dien vindt? En als zij dien gevonden heeft, roept zij de vriendinnen en de geburinnen samen, zeggende: Weest blijde met mij, want ik heb den penning gevonden, dien ik verloren had. Alzoo, zeg ik ulieden, is er blijdschap voor de engelen Gods over eenen zondaar, die zich bekeert."

Hendrik zweeg. De matroos schudde het hoofd. „Blijdschap bij de engelen over eenen zondaar," sprak hij, „hoe is dat mogelijk, Hendrik, dat begrijp ik niet recht."

„Ik geloof, dat ik het u kan zeggen, mijn vriend. De Heere Jezus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken, niettegenstaande wij van wege onze zonden den eeuwigen dood hebben verdiend.

Hij verliet Zijn troon en Zijn rijk om zich over arme, verlorene zondaren te ontfermen. En waar nu de H. Geest in het hart van den zondaar de behoefte wekt om met God te worden verzoend en hij door dien Geest uitgedreven wordt tot God om bij Hem, door en in Jezus Christus, vergeving van zonden te zoeken, en hij zijn heil leert vinden in den Zaligmaker, komt er blijdschap bij de engelen Gods over den zondaar, die zich bekeert. Zij verheugen zich met groote blijdschap, als zij zien, dat een zondaar het eeuwige heil deelachtig wordt. Willem dacht na en zeide: „zoo sprak mijne moeder ook altijd. Hoe berouwt het mij thans, dat ik haar heb verlaten en dat ik naar hare woorden niet heb willen luisteren!"

Somtijds meen ik mijne moeder te zien, die mij met hare armen omvat houdt en mij toefluistert: „Mijn kind, verlaat uwe moeder niet" en dan is het alsof ik een traan in haar oog zie blinken." Bij deze woorden sloeg hij zijne blikken neder; zijne oogen werden vochtig.

„Zou mijne moeder nog aan mij denken?" vervolgde hij.

„Ja gewis," sprak Hendrik. „Misschien buigt zij op dit oogenblik de knieën wel voor den Heere, om Hem uw behoud af te smeeken. O, Willem, vergeet uwe moeder niet! denk toch dikwijls aan de vermaningen, die zij u gaf."

Willem verzonk in gepeins. Het was blijkbaar, dat hij in den geest te huis verwijlde. Een gedachte ten goede rees in zijn hart

op. De hand Gods roerde zijn hart aan en door de werking des H. Geestes kwam er iets van den toestand van den verloren zoon in zijn binnenste. Hij kwam tot zich zelve. Hij leerde zijne zonden zien en zich in het gebed tot Jezus wenden.

„Hendrik, er klinkt eene stem in mij, die wil dat ik naar het Vaderland terug zal keeren en mijne schuld belijden. Zou mijne moeder mij aannemen, zoo ik weder tot haar kwam? Ik gevoel mij zoo moedeloos en afgemat; ik heb geen rust meer, het is alsof alles mij naar huis trekt.”

Het verheugde Hendrik deze bekentenis te mogen hooren, daarom sprak hij: „Willem, volhard in uw voornemen. Keer terug naar uwe moeder; zij zal u niet verstooten, maar u met vreugde ontvangen, zoo gij uwe zonden gaat belijden en haar om vergeving smeekt. Nooit zal een moeder haar berouwhebbend kind afwijzen.”

Deze woorden versterkten den verloren zoon nog meer in zijn voornemen om terug te keeren. Met al zijn gedachten verkeerde hij thans bij zijne moeder, en toen straks het werk weder begon, verrichtte hij zijn taak niet met die opgewektheid, welke hem anders eigen was. Den geheelen avond was het merkbaar, dat iets ernstigs hem bezig hield. Hij gevoelde, dat hij den Heer in de eerste plaats om vergeving had te vragen, daarom knielde hij neder en smeekte Hem om verzoening voor zijne schuld...

Java is een verrukkelijk schoon eiland. De schitterendste parel aan de kroon van Nederland. Het is het land van de zon, het land der kleuren. Het schip was langzamerhand de plaats der bestemming genaderd; bij gunstigen wind kon men den volgenden dag straat Soenda binnenloopen.

De morgen brak aan. De passagiers stonden op het dek. Nog was alles in duisternis gehuld, maar hier en daar schemerde eene groene plek. Op eens treedt het licht te voorschijn. Het dampgordijn wordt opgerold en het oog ontdekt de kust van Java. Dat was een heerlijk gezicht, onuitsprekelijk schoon! Rondom de blauwe wateren, door het zonlicht beschenen, waarboven zich eenige eilandjes verheffen, als groene kransen met de prachtigste bloemen versierd.

Al de schepelingen waren opgetogen van vreugde. Ook Willem

en Hendrik ontbrak het aan woorden om hun gevoel uit te drukken. Over Willem's gelaat gleed echter plotseling eene schaduw; hij dacht aan de duinen van zijn Vaderland en aan zijne moeder. Een dag later was het schip te Batavia aangekomen.

V. DE STORMACHTIGE NACHT.



Het was in het laatst der maand December. Na eene voorspoedige reis van eenige maanden was men de Vaderlandsche kust bijna genaderd. Onze vrienden voerden een druk gesprek met elkander. Hoe blijde waren zij, dat men straks de geliefde duinen in het gezicht zou krijgen. Nog eenige uren en dan maar: de mensch wikt en het is God de Heere, die alles beschikt. Dit bleek ook hier. Het lichte koeltje wakkerde na zonsondergang meer en meer aan, zoodat de golven steeds heviger tegen het schip klotsten. Aan den donkeren wolkenrand vertoonden zich korte bliksemstralen, die na eenigen tijd langer werden en met hun hellen glans de naakte zandbanken verlichtten, die hier en daar dreigend boven de wateroppervlakte uitstaken.

De wind vloog gierend door het luchtruim en deed de schepelingen sidderen. De stuurman spande al zijn krachten in om het schip eene andere koers te geven, daar zij anders groot gevaar liepen om met het vaartuig in de branding geworpen te worden. Na eenige minuten barstte de storm in alle woede los. Het was nacht, een stikdonkere nacht. Honderden zeemeeuwen vlogen over de met schuim bedekte golven en lieten hun schor geschreeuw hooren. Het schip was een speelbal van de golven geworden. De storm was heer en meester. Allen die zich op het vaartuig bevonden, riepen in hun vreeselijken toestand tot God om uitkomst. Menig schepeling dacht in deze oogenblikken na over zijn vroeger leven en vroeg zich zelven af, of hij wel bereid zou zijn, wanneer God hem straks opriep om voor zijn aangezicht gesteld

te worden. Hendrik en Willem dachten aan hun tehuis. Hoe, wanneer zij de ouderlijke woning niet eens zouden wederzien. Het was Willem vooral, die deze gedachte benauwde. Zou hij den dood in de golven vinden, voordat hij zijn schuld aan zijne moeder zou hebben beleden? De zekerheid, dat de Heer ook in dezen nood voor hen zou zorgen, stelde hen echter eenigszins gerust.

De storm hield intusschen aan. Met het loeien van den wind vermengde zich het bruisen der golven, die nu eens een afgrond openden en dan weer, hoog opgezweept, de wolken des hemels schenen te naderen. Plotseling deed eene hevige rukwind den mast kraken en eene groote golf, die met vreeselijk geraas kwam aanrollen, viel als een woedende reus op het schip aan en voerde het met duizelingwekkende snelheid naar de kust. Elk klemde zich krampachtig vast en onder den uitroep der matrozen: „Heere, help ons”, stootte het schip op de banken. Weinig later voerden de golven de deelen van het verbrijzelde schip mede en de schepelingen poogden zich hier aan vast te houden, om zoodoende nog gered te worden. Hendrik en Willem grepen met inspanning van alle krachten den drijvenden mast en klemden zich daaraan vast. De kans om behouden te worden was voor hen beiden zeer klein. In afgebroken zuchten riepen zij tot den Heer om hulp. De krachten begaven hen, bijna konden zij zich niet meer vast houden, toen eene reddingsboot naderde.

Eenige krachtige mannenarmen strekten zich naar hen uit — zij waren gered. De Heer had hulp gezonden, juist toen de nood op het hoogst was. Met de andere gerodden werden zij in een nabijzijnde hut gedragen en toen zij straks door de liefderijke verpleging spoedig mochten herstellen, brachten zij den Heere dank voor Zijne genade, die Hij hen had bewezen.

VI. DE GEREDDE ZOON.



Inds in dat hutje aan het strand zit eene arme weduwe. Zij is in gedachten verzonken. Op haar gelaat staat de droefheid zichtbaar afgeteekend. Die breede rimpels zeggen het ons, dat deze vrouw veel heeft geleden. En wij, die thans eenigermate met hare geschiedenis bekend geworden zijn, verwonderen er ons niet over, dat het leed haar somwijlen ter neder drukt en haar ouder doet schijnen dan zij is. Waar zou zij aan denken, die arme moeder? Wellicht aan haren man, dien zij door den dood had verloren. Neen, aan hem dacht zij thans niet. Zij verwijlde met hare gedachten bij haar zoon, haar eenige, die zij zoo hartelijk liefhad. Wat al gebeden had zij voor Hem opgezonden. Steeds had zij haar kind vermaand om toch veel te bidden, dat God Zijn H. Geest in zijn harte mocht uitstorten, opdat hij als een arm en verloren zondaar, de toevlucht mocht leeren nemen tot den Heiland, maar al die vermaningen had hij in den wind geslagen. Hij had haar verlaten; toen was het hart der arme moeder bijna gebroken. In stomme smart had zij een tijdlang ter neder gezeten, toen nam zij weder de toevlucht tot den waren Vertrouster. Al hare nooden maakte zij den Heere bekend en voortdurend bleef zij om het behoud van haren zoon bidden. Twee jaren waren sinds verlopen en nog was hij niet wedergekeerd. Toch wanhoopde de moeder niet. Zij geloofde, dat de Heer haar kind niet zou doen verloren gaan. Was hij niet machtig om ook dit afgedwaalde schaap weder te brengen op het rechte pad?

't Is heden de 25ste December. De weduwe heeft haren bijbel genomen en het heerlijke kerstevangelie opnieuw gelezen. Dat heeft haar verkwikt, want voor allen, die in oprechtheid kunnen belijden, dat het kindje in de kribbe hun Zaligmaker is, voor die allen blijft de Kerstgeschiedenis immer nieuw, voor hen is zij steeds eene blijde boodschap. O, als haar zoon ook tot dien Heiland de toevlucht mocht leeren nemen, dat hij ook mocht komen tot Hem, die arm werd om ons rijk te maken! Zij vouwt hare handen en bidt. Zij stort haar gansche hart voor den Heere uit en pleit alleen op de genade van haar Heiland, die gezegd

heeft: Ik heb geen lust in den dood des zondaars, maar daarin heb Ik lust, dat de goddelooze zich bekeere en leve. Thans eenigermate bemoedigd, begint zij weder te lezen, doch haar oog dwaalt weder af. Zij slaat den blik naar buiten, als wilde zij met haar oog de duisternis doorboren. Daar vangt het oor der moeder eenig geluid op. Wat zou dat zijn? Nadert er wellicht iemand, die haar tijding komt brengen van haar zoon? Vol verlangen richt zij zich op. Daar onderscheidt zij een drietal gestalten. Een wonder gevoel maakt zich van haar meester. Zij blikte nog eens in haren bijbel, als zocht zij daarin de oplossing. Daar ziet zij de woorden: Ik verkondig u groote blijdschap." „Groote blijdschap," herhaalt zij. De deur wordt geopend.

„Moeder, lieve moeder," roept eene stem en Willem werpt zich om haren hals.

Die stem, dat gelaat — ja zij bedriegt zich niet. Het is haar Willem, die daar voor haar staat. God heeft haar gebed verhoord.

„Mijn kind . . . mijn zoon!" snikt de moeder. De aandoening wordt haar te machtig; zij valt in de armen van den jongeling. Tranen van vreugde vloeien rijkelijk langs hare wangen en nu zij weder bijkomt, sluit zij haar verloren, maar wedergevonden zoon aan het harte. „Heer, ik dank U," stamelt zij diep bewogen. Toen zij den blik om zich heen sloeg, ontdekte zij eerst het tweetal, dat met Willem de hut was binnen gekomen. Het was Hendrik met zijne moeder. Nadat onze beide vrienden van den angst, dien zij in dien stormachtigen nacht hadden doorgestaan, waren hersteld, hadden zij zich op Hendriks voorstel naar de woning van diens moeder begeven. De weduwe Karelzen ontving haren zoon met vreugde en ook Willem nam zij met liefde op. Zij spraken samen af om aan den avond van dien Kerstdag zich gezamenlijk naar Willems moeder te begeven, om de verassing des te grooter te maken. Met aandoening hadden zij het blijde wederzien van moeder en zoon aanschouwd en eerst nu maakten zij zich aan de weduwe bekend. Zij waren van harte welkom. Wij kunnen niet alles mededeelen, wat er dien avond gesproken werd. Het was een heerlijk Kerstfeest, het schoonste, het rijkst gezegende, dat een van allen nog ooit had gevierd. De verloren zoon was berouwhebbend tot zijne moeder wedergekeerd. Er werd veel gesproken. Willem deed belijdenis van schuld en

smeekte om vergeving en die werd hem gaarne geschonken. De weduwe vergat niet hem daarbij te wijzen op Hem, wien hij in de eerste plaats om vergeving voor zijne misdaden had te vragen. En Willem getuigde: „Ik ben een slechte zoon. Ik heb door mijne zonden den eeuwigen dood verdiend. Hoe gelukkig echter, dat God Zijnen Zoon, den Heere Jezus, gezondend heeft, die diep doemwaardige zondaren wil redden van het verderf. Ik bid gedurig, dat Hij Zijn H. Geest in mijn harte wil uitstorten; dat Hij ook mij wil zaligen en in genade aannemen.”

Aller hart vloeide over van dank aan den Heere, die hier zoo kennelijk had getoond een Redder van verlorenen te willen zijn. Hoe wonder waren zijne wegen geweest! Hendrik's moeder wees hier op. Ook haar hart was van dank overstelpt. Ook zij prees haren Heiland, die haar zoon had willen gebruiken als een middel in Zijne hand om een afgedwaalde weder te brengen op den weg des behouds. Voor zij met haar zoon vertrok, zong men te zamen een dankpsalm; toen bogen allen hunne knieën en een plechtig en vurig gebed steeg op tot Hem, die de Zaligmaker is van zondaren; die hier op dit Kerstfeest had getoond, dat Hij genade wil bewijzen aan ieder, die door de werking des H. Geestes in het geloof tot Hem de toevlucht leert nemen om van Hem vrede en verlossing van zonden te ontvangen.

Willem was na dien tijd geheel veranderd. Het was eene zalige verandering. In al zijn spreken en handelen werd het duidelijk, dat hij de wegen der zonde niet meer verkoos te bewandelen, maar dat hij zijn lust vond in het onderhouden van de geboden des Heeren. Zijne moeder zag dit met blijdschap en de engelen in den hemel verheugden zich over de bekeering van eenen zondaar.

HET

EERSTE KERSTFEEST

door

P. J. KLOPPERS.